

Een weinig bekend Hoekje van mooi Nederland.

dan bij, zich echter meer vertoonend (en daar zelfs veel) onder de woudstammen, tusschen welke in ook de ranke, slanke adelaarsvaren zijn kantbebladerde stengels opgebeurd houdt. Talloos zijn de kleine dalletjes en kleine topjes die hier een buitengewoon levendige beweging in het terrein veroorzaken. Te danken aan het werk der grindgravers, die den grond dezer streek meer dan elders hebben doorwoeld, groeien vaak in deze groeven de varens het rijkst en weelderigst, en komt ge tot uwe blijde verrukking meer dan een zoo'n fraai „varendal” voorbij.

Waar de schuine laan die bij het tolhuis den berg invoert op den weg Monferland-Loerbeek uitkomt, hebt ge de plek bereikt, waar de vijf kaalstammige en breede-kroon dragende naaldboomen staan, die zich in de vlakte bewesten den berg onophoudelijk tegen de lucht afteekenen, en zich slechts zelden — en dan door hooger voorhout of zoo iets — niet laten zien. Niet ver daar van daan, doch aan de andere zij van den weg, ontwaart ge een groep beukeboomen. Naar één dier beide boomgroepen zegt men dat de weg zijn naam van „Dasseboomallee” heeft gekregen. Zoude het ook kunnen zijn dat hij voorheen belijnd was door regelmatig ingeplante en sedert omgehouden txisboomen?

Op eene hoogte van 94 meter staan we hier, en genieten over de met de berghelling dalende boomtoppen een mooi gezicht naar de zijde van Loerbeek met het daarachter gelegen „Stille wald”. Doch voort willen we en den baas der bazen, den 105 meter hoogen Hartenheuvel zelf bereiken en — beklimmen.

Een goede gids is bij deze onderneming een nuttige zaak, want slechts zelden krijgt ge het houten gestel dat op zijn top staat in 't oog, en zoo al: snel hebt ge 't door het wenden en keeren der boschwegen, het stijgen en dalen van den bergbodem, er weer uit verloren. Nog komt daarbij dat er maar één paadje is dat u ten slotte zijn top opvoert. Vertrouw u aan mij toe, en ik zal er u brengen, gewapend als ik ben met het blad „Zeddam” der gekleurde topografische

kaart op de schaal 1:25000. Deze bevat eene voortreffelijke afteekening van het terrein met geheel zijn beweging, bekleeding en doorsnedenheid. Nu kunnen we onbekommerd voortstappen zonder ons telkens af te vragen: zouden we er zoo wel komen? We kómen er, daar zijn we met deze kaart tot wegwijzer zeker van.

En nu we, na in een diep dal te zijn neergedaald en een geweldige helling met door den regen mooi schoongewasschen kiezeltjes te zijn opgeklauterd, aan onze linkerhand een gemengd bosch van eikenhakhout met op gelijke afstanden tusschengeplante lariksen en een rand van beukestammen hebben bereikt, is de grootste „beslommering” al achter den rug. Dit bosch hier te ontmoeten is een ware weldaad: de jonge eikenloten glinsteren zoo frisch in het blijde zonlicht; de beuken rondom houden zoo trouw de wacht met hun schaduwrijke kroonen; de lariksen met hun lichtgroene nopjes aan de donkergroene kleederzoomen staan daar zoo hoog en zoo recht te midden van het struikgewas aan hun voet; en zoo vroolijk kwinkeleeren er de vogels in 't gebladert, zich nu van hier dan van daar latende hooren, geen oogeblik van dezelfde plaats:

„Al d'open lucht is mijn!”

Thans is het pad al heel steil. Weer een inzinking, of eene uitschuring, wat het dan wezen moge. Nogmaals steil omhoog, een paadje links-af in, en — het houten gestel ziet ge daar, door geen boomen of struiken of wat ook meer belemmerd, van den grond tot zijn bovineind voor u staan. Het doel is bereikt: de 105 meter boven de zee, een der hoogste punten, zoo niet *het* hoogste punt van Nederland, hebt ge onder uwe voetzolen.

Van waar die hoogte hier juist? En herinnert ge u dan de legende van het Monferland niet meer: dat de reuzen bezig zijn geweest den Elderberg hier op te stapelen om in den hemel te kunnen komen? Doch zijt ge met deze verklaring niet tevreden wat dunkt u er dan van te denken aan de groote grindmassa waarvan bij uitstek déze berg gebouwd is, en die hem zooveel steviger heeft doen zijn dan zijne broederen?